

Lähetä mielipiteesi tai kyselysi osoitteella:

TM/Postilaatikko, Esterinportti 1,
00015 Otavamedia
tai sähköpostilla:
tekniikan.maailma@otavamedia.fi.
Toimitus pidättää itselleen oikeu-
den tarvittaessa lyhentää kirjeitä.

Laillista vaarantamista

■ KÄVELIMME vaimoni kanssa rinnakkain kevyen liikenteen väylällä, jonka päissä oli liikennemerkki ”Yhdistetty pyörätie ja jalkakäytävä”. Minä kävelin oikeassa reunassa, vaimoni vasemmalla puolellani.

Yhtäkkiä takaa tuli suurella nopeudella polkupyöräilijä. Hän ohitti meidät niin läheltä, että ohjaustangon pää oli vaimostani noin 10-20 senttimetrin päästä. Pieni horjahdus ja siinä olisi voinut käydä huonosti. Kysymyksessä oli epäilemättä ns. aggressiopyöräilijä.

Polkupyöräilyä harrastava naapurini väitti, että laissa ei ole mitään sääntöä siitä, kuinka läheltä jalankulkijan saa ohittaa. Voiko tämä pitää paikkansa?

”SUOJATON JALANKULKIJA”

■ TIELIIKENNELAIN 19 §:ssä vaaditaan ohittajaa pitämään ”turvallinen väli” ohitettavaan. Käsitettävä ei tässä kannata ryhtyä tarkemmin käsittelemään, koska kyseinen pykälä koskee vain ajoneuvon ohittamista toisella ajoneuvolla.

Sitä vastoin TLL 30 § käskee kohtaamis- tai ohittamistilanteessa antamaan jalankulkijalle ”turvallisen tilan”. Tämä velvoite koskee kaikkien ajoneuvojen kuljettajia, myös polkupyöräilijöitä. Liian pienellä sivuttaismarginaalilla ohittaminen on siis rangaistava teko. Riittävää sivuttaistilaa arvioitaessa ratkaisevaksi tulee laissakin mainittu nopeus.

Jos pyörän nopeus on vain hieman jalankulkijan kävelyvauhtia kovempi, puoli metriä saattaisi riittää miniminä. Jos taas pyörä etenee nopeutta 25 km/h, puhutaan jo noin puolentoista metrin sivuttaisminimistä.

Nämä ohitustilanteet saataisiin nykyistä huomattavasti paremmalle tolalle, jos pystyisimme muuttamaan erästä liikennekulttuuriasiaa. Kysymys on äänimerkinantolaitteen käytöstä. Laki sallii ja myös vaatii tarpeellisen äänimerkin käytön ”vaaran välttämiseksi”. Meillä äänimerk-

ki mielletään aggressiiviseksi ”pois alta kun minä tulen” -viestiksi. Miten se saataisiin muuttamaan hyvää tarkoittavaksi ajatukseksi ”anteeksi, varo takaasi tulevaa pyörää”?

Turvallinen pyöräilijä jättää sivuttaistilaa jalankulkijoihin niin paljon kuin väylän leveys sallii. Jalankulkijan turvallisuus paranee, jos hän ei siirtyile sivusuunnassa yllättävästi taakseen vilkuilematta.

OLAVI LEMPINEN

Moottoritien pysähtymismerkki

■ MOOTTORITIETÄ 3 tultaessa pohjoisesta Hanko-Hyvinkää-tielle moottoritien päättymismerkki on tiukan kaarteeseen jälkeen. Voisiko joku teoriassa ajaa mutkaan 120 km/h vauhtia? Kerran olen nähnyt kyseisessä kaarteessa kyljellään olevan rekan.

Näin maallikon mielestä olisi terveellistä asettaa nopeusrajoitus 50 km/h sekä moottoritien päättymismerkki ennen mutkaa. Tielaitos ei ole reagoinut varoitukseeni vaarasta. Ehkä tilanne onkin lain kirjaimen mukainen, mitä en ymmärrä.

SEPPO KOKKO

■ LUKIJAN havaintoihin on helppo yhtyä, paikkaa tuntematon voi kokea vaarallisen yllätyksen.

Moottoritien päättymisestä ilmoittavan liikennemerkkin siirtäminen aikaisempaan kohtaan muuttaa ajoväylän merkistä eteenpäin tavalliseksi tieksi, jolloin myös tavallista tietä koskevat muun muassa pysäyttämisen- ja pysäköintisäännöt astuvat voimaan. Merkin siirto ei siis ole hyvä ratkaisu.

Tielaitoksen passiivisuutta saatetaan selittää liikenne- ja viestintäministeriön vuosien takainen kannanotto, jonka ministeriö antoi eräseen vakavan onnettomuuteen liittyen. Kannanotto käsitteli moottoritien erkanemistiellä voimassa olevaa nopeusrajoitusta. Kysymys oli siitä, miten tulkitaan ilman lisäkilpeä tai ympärysräumeja olevan nopeusrajoitusmerkin (361) vaikutusalue, joka pykälän sanamuodon mukaan on ”voimassa kyseisellä tiellä”. Suommennettuna se tarkoittaa, että merkin vaikutus ei pääty risteykseen, mutta ei myöskään jatku risteyksestä muulle tielle kääntymisen jälkeen.

Onko moottoritien erkanemistiä kyseistä vai muuta tietä?

Ennen mainitun kirjeen mukaan erkanemistie on muuta tietä. Se tarkoittaa, että heti hidastuskaistan päättyessä ja erkanemistien alkaessa astuu automaattisesti voimaan nopeusrajoitus 80 km/h. Mutta sekin on monissa paikoissa liikaa. Etelä-Euroopan maissa käytetään hyvin yleisesti erillistä nopeusrajoitusmerkkiä heti erkanemistien alussa. Se voi olla 80, 60 tai jopa 40 km/h. Nopeusrajoitusmerkkiä tarvittaisiin lukijan mainitsemassakin paikassa.

On vähintäänkin huono juttu, jos tienkäyttäjää koskevan ja heidän turvallisuuttaan parantavan nopeusrajoituksen voimaan astuminen on luettavissa vuosien takaisesta tulkintakirjeestä.

OLAVI LEMPINEN

Kysymyksiä kitaravideosta

■ NIKON D7100:n testissä kerrotaan, että TMnetissä julkaistu kitaravideo on kuvattu D7100:lla ja verrokiksi hankitulla D5200:lla. Kamerateat sopivat ilmeisesti riittävän hyvin yhteen, koska videosta ei mielestäni erota sitä, mitkä osat on kuvattu D7100:lla ja mitkä D5200:lla.

Haluaisin tietää, montako kameraa kitaravideon kuvaamiseen tarvittiin? Entä oliko kuvaajia vain yksi, niin kuin videon lopputeksteissä kerrotaan?

Kuten testissä mainitaan, Nikon D7100:ssa on liittimet mikrofonille ja kuulokkeille, mutta niitä ei kitaravideossa tarvittu. Mikä on mielestänne paras tapa tallentaa videoiden ääni laadukkaasti esimerkiksi musiikkiesitystä kuvattaessa?

Olen kuvannut järjestelmäkameralla jo vuosia, mutta vasta nyt alan kiinnostua videokuvaamisesta. Se tuntuu olevan ihan oma alueensa, jota on kiinnostavaa opiskella.

"VIDEOITA NIKON-JÄRKKÄRILLÄ"

■ USEAMMALLA kameralla kuvattaessa on tosiaan eduksi, jos ne kaikki tuottavat riittävän samanlaista jälkeä. Värikorjailuja ja muita säätöjä kannattaa silti tehdä myös videota koostettaessa. Eri kameroilla tallennettavien videoiden tarkkuudet ja kuvanopeudet on tietenkin syytä asettaa samoiksi.

Kitaravideon kuvaamiseen tarvittiin vain kahta kameraa. Esitys tallennettiin ensin jalustoille asennetuilla kiinteillä kameroilla: Nikon

D7100 kuvasi kitaristia ja D5200 laajempaa näkymää pianistin vierestä.

Kun koko esitys oli saatu talteen neljännellä yrityksellä, Nikon D7100 asennettiin vuorotellen jalustalle ja liukukiskolle (engl. dolly). Niiden avulla kuvattiin kaikki täydentävät otokset, joissa kameraa pystytettiin tarvittaessa myös liikuttamaan. Täydentävissä otoksissa muusikot soittivat uudelleen pätkiä esityksen alusta, keskeltä ja lopusta.

Kitaravideo koostettiin Final Cut Pro X -ohjelmalla. Pohjaksi otettiin neljällä studiomikrofonilla ja erillisellä äänikortilla tehty tallenne, josta oli tehty stereomiksaus. Koska kyseessä on dokumentti kitarasta ja sen soinnista, ääntä ei muokattu tai kompressoitu eikä esitystä korjailtu jälkeinpäin. Flyygelimikrofoneille tehtiin vain hyvin lievä taajuuskorjaus.

Kun eri kameroilla ja eri aikoina kuvatut otokset koostettiin valmiiksi videoksi, otosten alkuperäistä eli kameroiden omilla mikrofoneilla tallennettua ääntä verrattiin koko ajan lopulliseen ääniraitaan. Toisin sanoen kameroiden omia äänitallenteita tarvittiin ainoastaan otosten tahdistamiseen.

On toki kätevää, jos lopullisen äänen voi tallentaa suoraan kameralta. Järkkäreissä äänipiirien laatu on kuitenkin usein vaatimaton myös ulkoista mikrofonia käytettäessä. Lisäksi kameran liikuttelu saattaa muuttaa ääntä ei toivotulla tavalla.

Nämä ongelmat voi poistaa erillisellä taskukokoisella tallentimella, joka asetetaan äänityksen kannalta parhaalle paikalle. TM 10/1963 -kitaravideossa äänen osuus on jopa tärkeämpi kuin kuvan, joten koko projekti tehtiin musiikin ja äänen ehdoilla.

Kaluston pystyttämiseen käytettiin tunti ja kuvauksiin noin puoli-toista tuntia. Työhön tarvittiin yksi äänittäjä, joka hoiti myös kuvaamisen.

HARRI SLIP

Tietoa josta
on hyötyä.
www.tmnet.fi

TMnet